

Dada, 30 rokov, Košice

Pohovor s Luciferom

V jedno ráno, keď som sa práve chystal do práce, do mojej izby priletel cez otvorené okno Lucifer. Práve som vychádzal z kúpeľne, lúče ranného slnka, filtrované cez špinu na oknách mojej skromnej garzonky, príjemne presvetľovali celú izbu. Ráno bolo svieže, čerstvý vzduch zvonku nabudzoval telo i myseľ bez toho, aby ich svojim chladom príliš otupil. Vošiel som do izby a zbadal to stvorenie – neľudsky čupelo na mojom gauči, akoby mu nikto nikdy neukázal, ako sa má správne sedieť na pohovke. Čert ! Na fialovej koži sa mu v rannom svetle trblietala čerstvá rosa. Ruky mal spustené pozdĺž tela, dlane mu dosadali na poťah gauča hneď vedľa chodidiel. Krídla mal poskladané za chrbtom. Napriek tomu, že bol schúlený do zdanlivo skromnej a plachej pózy, jeho telo pôsobilo majestátne a mocne. Vypuklé strapce svalov sa na jeho údoch prepletali a uzlili, budili rešpekt a obdiv. Jeho tvár pôsobila divým zvieracím dojmom, ani na jeden okamih sa však nedalo zapochybovať, že to bolo stvorenie človeku vyššie. Bola zbrázdnená mnohými vráskami a posiatá zvláštnymi výstupkami a hrčami. Mal hlboké oči, dva mocné rohy mu rašili na hranici temena a čela a ďalej sa krútili nad temenom ako slimačia ulita. Tenké, jedovato červené pery sa mu ani nepohli, nemo zdôrazňovali, že by sa teraz nepatriło rozprávať. Prekvapivo zvedavým pohľadom, skoro až s detskou zvedavosťou, skúmal interiér mojej izby. Pomaly otáčal hlavou do všetkých strán, svojimi očami, ako reflektormi, obnažoval všetky zákutia miestnosti. Vôbec si ma nevšimol, ako som polonahý stál na prahu dverí medzi chodbou a izbou. Nebol som schopný slova, bol som však pri zmysloch. Nedal mi strach, ktorým čerti vedia zbaviť človeka všetkého zdravého rozumu. Otočil hlavu smerom k oknu a chvíľu sa pozeral priamo do bledého ranného Slnka. „Nebojí sa Slnka“, povedal som si v duchu prekvapene. Mal som pocit, že naň bol ešte viac zvyknutý ako my ľudia, že mu bol odolnejší. Z ulice do izby prenikal len tlmený šum prebúdajúceho sa mesta. Vnútri vládol hypnotizujúci pokoj. Jeho prítomnosť a slnečné lúče, ktoré zalievali izbu, nejakým zvláštnym spôsobom ohli časopriestor a ten zrazu plynul o čosi pomalšie. Každý okamih som precítoval trochu hlbšie, akoby som mal zrazu schopnosť viac vnímať prítomnosť.

- „Vyber si jazyk !“, povedal po chvíli, keď jeho pohľad prestal skúmať moje skromné bývanie a ustálil sa na stene oproti gauču.

Hľadel akoby do prázdna. Strohý príkaz bol bezpochyby určený mne, bol som však naprosto neschopný reagovať a dostať zo seba odpoveď, ktorá by aspoň naoko dávala zmysel. Potom dodal, úplne prirodzene a nenáhľivo, ako keby odo mňa ani žiadnu odpoveď nečakal.

- „J'ai vu tant d'âmes se briser...“ *

Hlas mal zvučný a hlboký, bolo v ňom ale cítiť suché sklamanie a nudu. Ticho prešliapol z jednej nohy na druhú. V jeho zvláštnej póze akéhosi čupiaceho obra to vo mne vyvolalo bizarne komický dojem. Jeho neprirodzené gesto mi pripomenulo sovu na konári stromu.

- „Boh nikdy nevyhral. Ani sa mi len nepriblížil. Od začiatku som si bol sám jediným súperom.“

Z hĺbky sa zrazu ozvalo pomalé a lenivé zavrčanie, tlmené akousi nechúťou a ospalosťou. Trochu sa podobalo pradeniu mačky, bolo však omnoho hrubšie a mocnejšie. Svižne pokrútil hlavou, ako keby z nej chcel niečo striasť. Znova sa zahľadel na stenu pred sebou a dodal :

- „J'ai vu tant d'âmes se briser. Začínaš ich vidieť tiež. Premieňaš sa v čerta ?“, opýtal sa so škodoradosným úsmevom a po prvý krát sa na mňa pozrel.

V tom pohľade tkvela nekonečná hĺbka, akási surová a krutá múdrosť, poznanie človeku neobsiahnuteľné. Napriek tomu z jeho očí sálala detská roztopašnosť, hravá ale bezcitná nerozvážnosť, niečo, z čoho behal mráz po chrbte. Cítil som, že to niečo bolo s takým potenciálom schopné veľkej zloby. Držal to pod kontrolou. Vedel som, že keby tomu len na zlomok sekundy popustil uzdu, okamžite by ma v ukrutných mukách zniesol zo sveta. Miesto toho sa mi tá hypnotizujúca moc v jeho očiach len povýšenecky posmievala a zabávala sa na mojom úžase. V jeho očiach horel divý oheň, blčalo tam prenikavé svetlo. Znova otočil hlavu a zasnene sa zahľadel do kúta izby. Zdalo sa mi, že je o niečo spokojnejší. Mierne sa usmial a takmer nepatrne vzdychol.

O pár sekúnd na to sa otriasol a nohami prudko odrazil. Vzlietol tak do priestoru s takou ľahkosťou, akoby sa vznášal v stave beztiaže. Plával vzduchom ako delfín v mori. Vyletel von oknom a zmizol – rozpustil sa v rannom vzduchu ako opar a nebolo po ňom viac ani stopy.

* Videl som lámať sa toľko duší